

Arrest

nr. 178 169 van 22 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Panamaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERHEYEN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Panama Stad en bent u Panamees staatsburger. U bent ongehuwd moeder van een dochter. Aangezien C., een crimineel uit de buurt, en zijn handlangers dachten dat u als alleenstaande moeder kwetsbaar was waardoor u gemakkelijker bereid zou zijn om criminele activiteiten te ontwikkelen, begonnen hij en zijn kompanen u vanaf 2014 systematisch lastig te vallen. U werd onder meer gevraagd om te helpen bij het stelen van cheques op het ministerie waar u werkte, om drugs naar Spanje te smokkelen en om namen van vriendinnen van u door te geven die met hem zouden willen samenwerken. U weigerde telkens. Daarom werden dreigbrieven onder de deur geschoven, werd een diefstal in uw studio gepleegd, werd u eens bedreigd met een mes en ontving u

dreigtelefoontjes. U diende twee keer tevergeefs klacht in bij de lokale politie. Toen u op 31 december 2014 werd ontslagen omdat er een andere regering aan de macht was gekomen, besloot u in samenspraak met uw moeder en uw in de Verenigde Staten verblijvende tante dat de tijd gekomen was om Panama te verlaten. Uw tante kende iemand in België die u wilde helpen. U kwam in januari 2015 zonder uw dochter naar België – u had de schriftelijke toestemming nodig van haar vader om met haar naar het buitenland te reizen en op het moment van uw vertrek verbleef haar vader, die matroos is, in het buitenland – en verbleef tot maart 2015 bij de kennis van uw tante, C.T.. Na uw terugkeer in Panama kende u zelf geen problemen met C. en zijn handlangers meer. Wel werd u in de loop van juni 2015 nog één keer door C. opgebeld met de boodschap dat u uw dochtertje, die op de kleuterschool zat, moest laten nazien. U vreesde dat ze verkracht was en nam haar mee naar het kinderziekenhuis. Er bleek uiteindelijk niets aan de hand te zijn, maar u besloot toch om samen met uw dochtertje in juli 2015 naar België te komen. Aanvankelijk had u niet de bedoeling om asiel aan te vragen en u was zelfs van plan om op 5 augustus 2015 naar Panama terug te keren. Toen uw moeder u op de hoogte bracht van een gewelddadig gesprek dat ze met C. voerde – hij zei haar dat ze u moest meedelen dat hij niet aan het spelen was en hij duwde haar hardhandig –, wijzigde u uw plannen. U schreef uw dochtertje in in een Belgische school en vroeg uiteindelijk op 16 november 2015 asiel aan. Sinds december 2015 heeft u een relatie met Christa's broer Christophe. U verklaarde uit vrees voor C. en zijn handlangers niet naar Panama te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw dochtertje; uw kieskaart; uw geboorteakte en deze van uw dochter.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er enkele kanttekeningen gemaakt worden bij uw algemene geloofwaardigheid. Toen u gevraagd werd naar contacten met mensen in Panama, antwoordde u dat u sinds het telefoontje met uw moeder van eind juli 2015 waarin ze vertelde over haar gewelddadig contact met C., met geen enkele Panamees in Panama nog contact had gehad (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met uw facebookpagina, erkende u evenwel wel degelijk met Panamese vrienden in Panama contact te hebben. Uw rechtvaardiging, met name dat u bedoelde dat u met geen enkel familielid nog contact had (CGVS, p. 4), overtuigt niet. Er werd immers duidelijk naar contactpersonen in het algemeen – en niet naar familiale contactpersonen in het bijzonder – gevraagd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw geboorteakte en deze van uw dochter zich toen in Panama bevonden en dat u in de mogelijkheid verkeerde om deze documenten aan het Commissariaatgeneraal te bezorgen (verklaring DVZ, vraag 25). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal legde u deze documenten daadwerkelijk voor. U beweerde echter dat u deze documenten reeds in uw bezit had toen u in België was aangekomen (CGVS, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een overtuigende uitleg worden beschouwd. Door uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw Panamese contactpersonen ondermijnt u uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient op het laattijdig karakter van uw asielaanvraag gewezen te worden. Hoewel u reeds sinds 24 juli 2015 in België verblijft en u reeds begin augustus 2015 besliste om niet naar Panama terug te keren – uw aanvankelijke intentie was om op 5 augustus 2015 naar Panama terug te keren –, wachtte u nog tot 16 november 2015, i.e. bijna vier maanden na uw aankomst in België, alvorens een asielaanvraag in te dienen. U rechtvaardigde zich door te stellen dat u niet wist hoe u dit moest regelen (CGVS, p. 2). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat deze onmiddellijk na zijn aankomst in het land waarvan hij bescherming verzoekt asiel aanvraagt en dat hij zo snel mogelijk alle mogelijke stappen onderneemt om deze bescherming te verkrijgen. Uw laattijdige asielaanvraag is dan ook slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Betreffende uw beweerde problemen met C. slopen er verder een aantal merkwaardigheden in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw problemen met C. aantasten. Zo komt het onder meer hoogst bevreemdend over dat u niet eens de werkelijke (volledige) naam van uw belager (die nochtans bij u in de buurt woonde) kende. Over uw pogingen om zijn identiteit te achterhalen legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde aanvankelijk dat u geen pogingen had ondernomen om zijn werkelijke identiteit te achterhalen. Geconfronteerd met het feit dat de politie, bij wie u klacht zou hebben ingediend, ook naar zijn identiteit had gevraagd en dat het bijgevolg eigenaardig was dat u zijn echte naam niet had proberen te achterhalen, zei u plotsklaps dat u (tevergeefs) toch pogingen had ondernomen om zijn identiteit te achterhalen (CGVS, p. 4; p. 6; p. 12-14).

Voorts legde u warrige verklaringen af betreffende de chronologie van uw problemen. U zei dat u in september of oktober 2014 met een mes werd bedreigd en dat u daarna telefonische bedreigingen

begon te ontvangen. Nochtans situeerde u de telefonische bedreigingen die u ontving meermaals in juni 2014, dus voor de bedreiging met een mes (CGVS, p. 7-8). Verder is het bevreemdend dat u slechts weinig informatie had over de problemen die uw familie sinds uw vertrek uit Panama met C. ondervonden zou hebben. Behalve één (gewelddadig) gesprek tussen uw moeder en C. – u hoopte dat er geen andere problemen geweest waren – had u geen objectieve informatie over andere problemen, omdat u geen contact meer met uw moeder onderhield (CGVS, p. 4; p. 6). Naast het feit dat hierboven reeds kanttekeningen geplaatst werden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw contacten in Panama, blijkt uit uw verklaringen tevens dat u wel degelijk in contact staat met vrienden die op hun beurt met uw familie in contact staan (CGVS, p. 5). Hierop gewezen, zei u evenwel dat u niets meer met C. wilde te maken hebben en dat u bijgevolg niet wilde weten of uw familie nog met C. problemen had (CGVS, p. 5). Dat u niet over deze informatie beschikt en hierover zelfs geen informatie wenste te verkrijgen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vrees. Dat u geen informatie wenste over de problemen van uw familie met C., ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van de door haar ondervonden problemen met hem waardoor ook de geloofwaardigheid van uw eigen problemen met C. wordt ondergraven. Bovenstaande merkwaardigheden zetten de geloofwaardigheid van de door u ontvangen bedreigingen door C. en zijn entourage op de helling.

Tot slot bracht u geen enkel begin van bewijs van uw beweerde problemen met C. aan. U verklaarde dat u in juni 2015 met uw dochter naar het kinderziekenhuis van Panama Stad bent geweest nadat u een onrustwekkend telefoontje van C. had gekregen. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd om van uw hospitaalbezoek bewijsstukken te leveren. U gaf aan dat dit voor u onmogelijk was, aangezien u geen contact had met uw moeder en aangezien alles in het ziekenhuis is geïnformatiseerd. Hierboven werd reeds aangestipt dat u het ontbreken van contacten met het thuisfront niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien werd u erop gewezen dat, indien alles inderdaad geïnformatiseerd zou zijn, u dergelijke bewijzen ook vanuit België zou kunnen regelen door het ziekenhuis rechtstreeks te contacteren. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd. Er dient echter vastgesteld te worden dat u vooralsnog, hoewel de termijn reeds is verstreken, dergelijke bewijsstukken niet heeft aangebracht. Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het mogelijk is om van het kinderziekenhuis van Panama medische attesten te verkrijgen die onder meer medische opnames staven. Aangezien van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij al deze documenten neerlegt die zijn asielverzoek enigszins kunnen staven en u geen enkel begin van bewijs kon neerleggen, wordt door het ontbreken van enig bewijs de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met C. wederom ondermijnd.

Wat er ook van zij, zelfs al zou u uw problemen met C. en diens handlangers aannemelijk gemaakt hebben, dan nog blijkt uit niets dat u voor uw gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met C. en de zijnen (die overigens niet meteen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie) – of voor eventuele toekomstige problemen met hen bij terugkeer naar Panama – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Panama beschikbare beschermingsmogelijkheden. Internationale bescherming kan immers slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval. U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar tot tweemaal toe klacht bij de Panamese politie te hebben ingediend, maar de politie reageerde niet adequaat (CGVS, p. 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter uitdrukkelijk verklaard uit angst de politie niet op de hoogte gebracht te hebben (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, meende u verkeerdelijk dat u toen niet werd gevraagd of u de politie had ingelicht (CGVS, p. 14). Een afdoende rechtvaardiging gaf u echter niet. Aan uw klachten bij de Panamese politie kan bijgevolg niet het minste geloof gehecht worden. Indien de autoriteiten evenwel niet op de hoogte worden gebracht van problemen, kunnen ze er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Panamese politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, diefstallen, bedreigingen, etc. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Panamese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Panamese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen

voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Panama opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw identiteit en nationaliteit alsook de identiteit en nationaliteit van uw dochter, zoals deze uit de door u neergelegde identiteitsdocumenten blijken, staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "E-mailbericht met bijlage van mr. DE VOS aan het CGVS dd. 13 april 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 mei 2016 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster benadrukt dat zij bij e-mailbericht van 13 april 2016 wél "een stuk kon aanbrengen, afgeleverd door het ziekenhuis waar zij haar dochter naar had gebracht". Dit stuk maakt, aldus verzoekster, haar asielrelaas geloofwaardiger.

Wat het contact met mensen in Panama betreft, wijst verzoekster erop dat de commissaris-generaal "haar net allerlei vragen had gesteld over het contact met haar moeder in Panama", dat "het geenszins vreemd is dat zij dacht dat verwerende partij doelde op contact met familieleden" en dat zij niet kon weten "dat verwerende partij doelde op vriendschappelijke contacten". Zij meent dat het op basis van berichten via Facebook overigens niet zeker is "dat deze mensen zich daadwerkelijk in Panama bevinden" en stelt dat de commissaris-generaal een "brede definitie hanteert van 'contact'", waar "een reactie van een 'Facebook-vriend' op een foto al voldoende (is) om te spreken van contact". Zij besluit dat niet kan worden ingezien "hoe verzoekster had moeten begrijpen dat verwerende partij ook zou doelen op luchtige, nietszeggende of niet diepgaande reacties via een Facebook-account", temeer gezien niet verwezen wordt "naar chatgesprekken of e-mails", maar enkel "naar een reactie die een Facebookvriend onder een foto van verzoekster geplaatst zou hebben".

Met betrekking tot de geboorteaktes, vraagt verzoekster zich af "in welke mate het tijdstip waarop zij al dan niet beschikte over haar geboorteakte en deze van haar dochter, bijdragen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas".

Waar haar wordt verweten lang gewacht te hebben met het indienen van haar asielaanvraag, stelt zij "dat zij hele lange tijd niets had verteld aan haar vriendin in BELGIË over haar problemen in PANAMA", dat zij afhankelijk was "van de informatie die zij kreeg van deze persoon, nu zij in BELGIË enkel haar kende, en bij haar verbleef" en dat zij niet was "ingelicht door één of andere smokkelaar over asielmogelijkheden, laat staan dat zij, zoals vele asielzoekers, werd afgezet aan de deuren van DVZ om een asielaanvraag in te dienen".

Verzoekster legt uit "dat iedereen in de buurt hem kende als C.", dat zij niet wist "waar hij exact woonde" en dat C. steeds belde met een privénummer. Zij ziet niet in hoe zij "beter haar best had kunnen doen om zijn werkelijke identiteit te achterhalen".

Wat de chronologie van de bedreigingen betreft, wijst verzoekster erop "dat haar raadsman hieromtrent een opmerking had gemaakt op het einde van het gehoor, namelijk dat verwerende partij niet had

getracht om deze foutieve chronologie recht te trekken". Zij meent dat het aan de commissaris-generaal toekwam "om klaar en duidelijk uiteen te zetten aan verzoekster dat hetgeen zij verklaarde, niet kon, en om haar de mogelijkheid te bieden dit recht te zetten".

Waar in de bestreden beslissing weerhouden wordt dat zij zich niet informeerde over eventuele problemen van haar familie in Panama met C., voert zij aan "dat zij, behalve één ontmoeting tussen haar moeder en C., van niets anders wist", "dat haar tante in de VS dit haar wel zeker verteld zou hebben indien er nog iets zou gebeurd zijn" en "dat haar moeder niet meer telefonisch bereikbaar was, omdat haar telefoonrekening niet meer werd betaald". Zij acht het "dan ook geenszins bevreemdend dat verzoekster niet meer informatie heeft – verzoekster gaf hiervoor een afdoende verklaring".

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster merkt op dat zij "wel degelijk de politie heeft geraadpleegd". Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal verwijst "naar enkele krantenartikels en internetartikels (daterend uit 2013), en stelt dat uit 'de informatie waarover het CGVS beschikt' zou blijken dat de politie goed werk levert in PANAMA, en dat verzoekster zelfs bij machtsmisbruik (lees: corruptie) klacht zou kunnen indienen", terwijl "dit een geheel eigen interpretatie betreft van verwerende partij, van documenten die vooreerst niet recent zijn, en waarvan niet na te gaan valt in welke mate zij gekleurd zijn". Zij meent dat "met krantenartikels dient steeds omzichtig tewerk gegaan te worden, daar deze meer dan eens gekleurd kunnen zijn door de overheid" en dat de commissaris-generaal enkel verwijst "naar de kopjes van de artikels – ook deze kunnen misleidend zijn en zo geformuleerd zijn dat mensen er op zouden klikken, doch in werkelijkheid een geheel andere boodschap brengen dan men zou verwachten bij het lezen van de kop". Verzoekster meent dat de commissaris-generaal minstens gebruik moet maken "van neutrale rapporten die door onafhankelijk mensenrechtenorganisaties of studiediensten tot stand zijn gekomen".

2.3. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk

heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omwille van problemen met C., een crimineel uit de buurt. De Raad hecht echter geen geloof aan haar asielrelaas.

2.6. Zo bleek verzoekster de werkelijke (volledige) naam van C. niet te kennen, hoewel zij aangaf dat hij bij haar in de buurt woonde. De uitleg in het verzoekschrift *“dat iedereen in de buurt hem kende als C.”*, dat zij niet wist *“waar hij exact woonde”* en dat C. steeds belde met een privénummer, doet geen afbreuk aan de verwachting dat verzoekster zou trachten de identiteit van haar belager te weten te komen gezien dit het kernelement van haar asielrelaas betreft. Verzoekster verklaarde echter aanvankelijk dat zij geen enkele poging had ondernomen om zijn werkelijke identiteit te achterhalen (*“Neen. (...) Ik weet het niet. Ik ken hem alleen zo. Alle personen noemen hem zo, iedereen kent hem zo. Ze zeggen dat hij van elders is. Dat hij uit één van die eilanden komt.”*; gehoor, p. 12). Nadat zij erop gewezen werd dat zij bij de politie een klacht tegen hem zou hebben ingediend, wijzigde zij haar verklaringen en stelde zij vaagweg: *“Ik heb dat wel geprobeerd, maar er werd me verteld dat hij niet van Panama is. Ik weet het niet.”* (gehoor, p. 4, 6, 12-14). Van verzoekster kan echter een minimale inspanning om zich te informeren over basisaspecten van haar asielrelaas verwacht worden. Haar onwetendheid ontkracht geheel verzoeksters bewering een klacht te hebben ingediend nu kan verondersteld worden dat ook de politie deze informatie verwachtte nu de identiteit van de belager het begin is van het onderzoek.

2.7. Ook over de chronologie van haar problemen legde zij incoherente verklaringen af. Zo stelde zij eerst dat zij in september of oktober 2014 met een mes werd bedreigd en dat zij daarna telefonische bedreigingen begon te ontvangen, terwijl zij anderzijds de telefonische bedreigingen meermaals in juni 2014 situeerde, bijgevolg vóór de bedreiging met een mes (gehoor, p. 7-8). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt *“dat haar raadsman hieromtrent een opmerking had gemaakt op het einde van het gehoor”* en dat het aan de commissaris-generaal toekwam *“om klaar en duidelijk uiteen te zetten aan verzoekster dat hetgeen zij verklaarde, niet kon, en om haar de mogelijkheid te bieden dit recht te zetten”*, wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker rust en dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In zoverre verzoekster meent dat zij tijdens haar gehoor geconfronteerd had moeten worden met de incoherenties in haar verklaringen, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat stelt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt hierbij echter uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.8. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij geen informatie heeft over andere problemen, behalve het gesprek tussen haar moeder en C., die haar familie zou hebben gehad (gehoor, p. 4), en dat zij hier evenmin naar geïnformeerd heeft. Verzoekster verklaarde dienaangaande: *“Ik heb niet meer met mijn moeder gesproken, dus ik weet het niet. Ik heb geen contact meer gehad met mijn moeder; ik dacht dat het beter was met die zaken geen uitstaans meer te hebben. Het is moeilijk.”* (gehoor, p. 4). Gevraagd waarom verzoekster geen contact meer had met haar moeder, antwoordde zij: *“Mijn moeder*

werkt niet, mijn zus betaalt alle kosten in het huis, ze zou verhuizen. Ze zei dat ze de telefoonlijn zouden afsluiten, ik praatte niet meer met haar. Ik praatte wel nog met mijn tante in de VS. Zij heeft me verteld dat mijn ma goed ging. Dat was in januari." (gehoor, p. 4). Gevraagd of verzoekster geen andere contacten had in Panama, beweerde zij eerst van niet, om vervolgens, na confrontatie met de vaststellingen op basis van haar Facebook-pagina, toe te geven dat zij contact heeft met vrienden in Panama (gehoor, p. 4-5). Hoewel zij verklaarde dat deze vrienden in contact staan met haar familie, stelde zij hen nog nooit iets gevraagd te hebben over de eventuele problemen die haar moeder nog gehad zou hebben ("Nee; ik vraag nooit iets."; gehoor, p. 5). Als reden waarom zij zich niet informeerde over mogelijke problemen die haar familie met C. zou hebben, gaf zij aan: "Ik ben daar bang voor, daarom ben ik verhuisd. (...) Ik wil helemaal niets met die dingen te maken hebben. Ik wil daar niet aan denken. Ik denk alleen aan mijn kind. Ze spreekt perfect Nederlands, ze loopt hier school. Ze is een rustig en gelukkig kind, ik wil niets met die toestand daar te maken hebben. (...) Nee, ik wil dat niet weten. Ik wil niets weten." (gehoor, p. 5). De uitleg in het verzoekschrift - "dat zij, behalve één ontmoeting tussen haar moeder en C., van niets anders wist", "dat haar tante in de VS dit haar wel zeker verteld zou hebben indien er nog iets zou gebeurd zijn" en "dat haar moeder niet meer telefonisch bereikbaar was, omdat haar telefoonrekening niet meer werd betaald" - strookt dan ook geenszins met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster bewust weigert zich te informeren over eventuele problemen die haar familie zou hebben, terwijl zij toegeeft wel over de nodige contacten hiervoor te beschikken (gehoor, p. 4-6). Een dergelijke desinteresse in de evolutie van de problemen waarvoor zij haar land van herkomst is ontvlucht en waarvoor zij internationale bescherming vraagt, is van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste actuele vrees in te schatten. Verzoeksters onwetendheid dienaangaande en haar nalatige handelingen om zich enigszins te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en ondergraaft haar vrees voor vervolging.

2.9. Het voorgelegde "E-mailbericht met bijlage van mr. DE VOS aan het CGVS dd. 13 april 2016", waarbij een attest van het ziekenhuis te Panama is gevoegd, werd eveneens neergelegd op het Commissariaat-generaal bij mail van 13 april 2016. De Raad wijst erop dat het attest verzoeksters problemen met C. niet kan staven, daar zij zelf aangaf dat in het ziekenhuis werd vastgesteld dat er niets met haar dochtertje D. gebeurd was ("Ik ben dan naar het kinderziekenhuis geweest, en die vertelde dat alles in orde was. Er was ook een psychologe in het ziekenhuis. Voordat ik naar het ziekenhuis ben getrokken, heeft de buurvrouw met D. gesproken. Ze heeft gevraagd: heeft iemand iets gedaan? En dan zei ze: dat ze heel harde stoelgang had. De psychologe zei hetzelfde. De psychologe had met D. gesproken. De artsen zeiden dat alles in orde was. De psychologe dacht ook dat het niet was dat iemand haar had aangeraakt. D. was heel rustig. We waren in het ziekenhuis van 2 uur 's middags tot 9 uur 's avonds. Ik heb beslist om haar van school te halen. Ik wilde niet dat ze haar iets zouden aandoen. Ik zou haar thuishouden en ik zou haar opnieuw naar een andere school brengen het volgende jaar."; gehoor, p. 9-10). Het attest, dat aldus enkel zou weergeven dat er een onderzoek gebeurd is waaruit geen verwondingen konden vastgesteld, kan dan ook niet aantonen dat verzoekster van C. een telefoontje zou hebben gekregen met de boodschap dat ze haar dochter moest laten nazien.

2.10. Dat verzoekster geen vrees voor vervolging dient te koesteren, blijkt verder uit het feit dat zij sinds 24 juli 2015 in België verbleef, in augustus 2015 reeds besliste om niet naar Panama terug te keren en vervolgens nog wachtte tot 16 november 2015 om een asielaanvraag in te dienen (gehoor, p. 2). Waar zij in het verzoekschrift aanvoert "dat zij hele lange tijd niets had verteld aan haar vriendin in BELGIË over haar problemen in PANAMA", dat zij afhankelijk was "van de informatie die zij kreeg van deze persoon, nu zij in BELGIË enkel haar kende, en bij haar verbleef" en dat zij niet was "ingelicht door één of andere smokkelaar over asielmogelijkheden, laat staan dat zij, zoals vele asielzoekers, werd afgezet aan de deuren van DVZ om een asielaanvraag in te dienen", antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient, temeer gezien verzoekster er kennelijk wel in slaagde intussen haar kind in te schrijven in een Belgische school, waarvoor zij ook bepaalde (administratieve) stappen diende te ondernemen bij de Belgische autoriteiten. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging.

2.11. Ten slotte wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een

asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat zij tot tweemaal toe klacht bij de Panamese politie indiende (gehoor, p. 13), maar op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde zij nog uit angst de politie niet op de hoogte gebracht te hebben (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Hoe dan ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de Panamese politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, diefstallen, bedreigingen, etc, en dat, in het geval de Panamese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Deze vaststellingen blijken uit de informatie in het administratief dossier, met name *“Panama 2013 Crime and Safety Report”* van OSAC, verschillende krantenartikelen van januari-februari 2016 aangaande politieoptreden bij gemeenrechtelijke feiten, *“Country Information: Panama”* van *“US Department of State”* en *“Panama 2014 Human Rights Report”* van *“US Department of State”*. De stellingen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal verwijst *“naar enkele krantenartikels en internetartikels (daterend uit 2013)”*, terwijl *“dit een geheel eigen interpretatie betreft van verwerende partij, van documenten die vooreerst niet recent zijn, en waarvan niet na te gaan valt in welke mate zij gekleurd zijn”*, dat *“met krantenartikels dient steeds omzichtig tewerk gegaan te worden, daar deze meer dan eens gekleurd kunnen zijn door de overheid”* en dat de commissaris-generaal enkel verwijst *“naar de kopjes van de artikels – ook deze kunnen misleidend zijn en zo geformuleerd zijn dat mensen er op zouden klikken, doch in werkelijkheid een geheel andere boodschap brengen dan men zou verwachten bij het lezen van de kop”*, tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. Verzoekster toont aldus niet aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden voor haar interpersoonlijke problemen met C..

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK